

Homenatge a Jordi Pujol
JNC i JNC Alumni
Planoles
27 juny 2026

Discurs de Jordi Pujol Amb la veu dels joves

Benvolgudes autoritats,
Benvolguts militants i exmilitants de la Joventut Nacionalista de Catalunya,
Benvolguts amics i amigues,
Benvolguts compatriotes,
Moltes gràcies.
Moltes gràcies per aquest acte, per les vostres paraules i per la vostra presència.

Però sobretot moltes gràcies perquè aquest homenatge no és només per a una persona. És un homenatge a una manera de servir Catalunya. A una manera de comprometre's amb una causa que és molt més gran que qualsevol de nosaltres.

Quan una persona arriba als noranta-sis anys, inevitablement mira enrere. Mira enrere i recorda. Recorda moments de joia, moments d'èxit, moments difícils. Encerts, errors, sacrificis, esperances. I jo avui, davant vostre, faig aquest exercici.

He dedicat tota la meva vida a Catalunya. No dic una part de la meva vida, ni uns anys determinats. Dic tota la meva vida. Des de molt jove (al Tagamanent) vaig entendre que Catalunya era una nació que havia patit una gran derrota històrica. Una nació que havia vist atacades les seves institucions. Els seus drets socials i polítics. La seva llengua, la seva cultura i la seva autoestima. I vaig entendre que la meva generació tenia una obligació: aixecar-la. Aixecar-la moralment, culturalment, econòmicament i nacionalment.

Això és el que vam intentar fer. Ho vam intentar durant el franquisme i durant la transició, ho vam intentar des de la Generalitat i des de la societat civil. Perquè Catalunya no l'ha feta mai només un govern. Catalunya l'han feta les famílies. La gent.

Els mestres.

Els treballadors.

Els empresaris.

Els pagesos.

Els comerciants.

Els voluntaris.

Els alcaldes.

Els joves.

I mentre als vells ens quedi energia, tota la gent gran.

Catalunya l'ha fet el seu poble.

I aquesta és una de les primeres lliçons que voldria deixar-vos. No espereu que tot ho resolgui la política. La política és necessària, però no és suficient. Les nacions fortes són aquelles que tenen una societat forta. Quan una societat perd sentit de la responsabilitat, quan perd la cultura de l'esforç, quan perd la confiança en ella mateixa, cap govern no la pot salvar. Durant molts anys vaig parlar de construcció nacional. Alguns ho entenien només en termes institucionals. Però no n'hi ha prou.

Construir Catalunya volia dir moltes coses. Volia dir defensar la llengua, crear riquesa, cohesionar la societat, integrar les persones que arribaven de fora i formar ciutadans. Volia dir crear consciència de país, fer una nació moderna sense deixar de ser una nació. Tot això continua sent necessari avui, potser més que mai. Vivim en un món extraordinàriament complex. Un món globalitzat, tecnològic, accelerat, un món on sovint es debiliten les identitats. I en aquest món, Catalunya només tindrà futur si continua essent ella mateixa. No des de la por, ni des del tancament, ni des de la nostàlgia. Sinó des de la confiança. Una nació petita només sobreviu si té personalitat, si sap qui és. Si sap què vol ser. I si està disposada a treballar per aconseguir-ho.

A vosaltres, especialment als més joves, us voldria dir una cosa. No us deixeu arrossegat pel pessimisme. Catalunya ha superat dificultats molt més grans que les actuals. Hem viscut guerres i dictadures, hem patit persecucions, hem conegut derrotes. I tanmateix som aquí. La història de Catalunya és una història de persistència, de resistència, de reconstrucció. De fe en el futur. Per això no perdeu mai la confiança en el país. Catalunya. Ara, abans i sempre.

Estimar Catalunya no consisteix a repetir consignes. Consisteix a assumir responsabilitats, a preparar-se, a treballar. Consisteix a servir. El país necessita persones preparades, persones honestes, amb sentit institucional. En el govern de Catalunya, i en tot. També en els municipis. Capaces de pensar a llarg termini. Perquè les nacions es construeixen a dècades vista, no es construeixen d'un dia per l'altre. No es construeixen a cop de titular, ni a través de les xarxes socials. Cal tornar a pensar Catalunya amb ambició, pensar-la per als nostres fills i per als nostres nets.

Hi ha una pregunta que m'he fet moltes vegades al llarg dels anys. Què és exactament Catalunya? Un territori? Sí. Una llengua? Sí. Una història? També. Però Catalunya és sobretot una voluntat. Una voluntat col·lectiva de ser. Una voluntat de continuïtat. Una decisió renovada generació rere generació de no desaparèixer.

Els pobles no moren només quan perden institucions, moren quan deixen de creure en si mateixos. I aquest és el risc més gran que ha tingut Catalunya en alguns moments de la seva història. No tant l'adversari exterior i les dificultats, sinó el cansament interior. La resignació. El desànim. La idea que ja no val la pena. I jo avui us dic que sí que val la pena. Catalunya continua valent la pena, la seva llengua, la seva cultura, la seva personalitat col·lectiva i la seva llibertat continuen valent la pena.

Però perquè tot això sigui possible cal una condició. Que hi hagi catalans disposats a assumir responsabilitats. Perquè una nació no és un dret gratuït, una nació és una responsabilitat. Sovint hem parlat dels drets de Catalunya, però jo avui voldria parlar dels deures dels catalans. De els nostres responsabilitats. Del deure de mantenir la llengua, de transmetre una cultura, d'integrar la gent que ve de fora i de cohesionar. Del deure de treballar bé, de servir, de no rendir-se. Sense aquests deures, els drets acaben essent paper mullat.

Al llarg de la meua vida he conegut moltes persones excepcionals. La majoria no sortiran als llibres d'història, però han estat decisives. Persones anònimes, discretes i fidels. Persones que han servit Catalunya sense esperar res a canvi. Moltes d'elles són avui aquí, i és a elles a qui vull retre homenatge. Perquè al final el que compta no és la notorietat. No és el protagonisme ni l'èxit personal. És el servei, és la contribució al bé comú.

He viscut prou anys per veure moltes coses. He vist la por, però també l'esperança. He vist la recuperació de la Generalitat. He vist créixer una Catalunya moderna, pròspera i respectada. He vist moments d'entusiasme col·lectiu, però també he vist decepcions. Si alguna conclusió en trec de tot aquest recorregut és que Catalunya sempre ha avançat quan ha sabut combinar:

- Ambició.
- Cohesió i Convivència.
- Sentit de país.
- I Fe. Val la pena. No al desànim.

Quan una d'aquestes tres coses falla, el país es debilita. Quan les tres caminen juntes, Catalunya és capaç de coses extraordinàries. Per això us demano que no convertiu mai els vostres adversaris en enemics, que no confongueu fermesa amb sectarisme, ni identitat amb exclusió. Que no confongueu modernitat amb desarrelament. El país necessita conviccions fortes, però també necessita generositat. Catalunya sempre ha estat una realitat plural. Diversa. Complexa. La nostra força no ha estat mai la uniformitat. Ha estat la capacitat d'integrar, de sumar, de fer sentir participants persones molt diferents. Aquesta és una de les grans victòries històriques de Catalunya. I no la podem perdre.

Si alguna cosa voldria que es recordés de mi és molt senzilla: que he intentat servir Catalunya. Amb les meves limitacions, amb els meus errors i amb els meus encerts. Però sempre amb una convicció profunda: que Catalunya valia la pena. I continua valent la pena.

I ara sí. Permeteu-me una última reflexió.

Quan una persona arriba a la meua edat ja no pensa en les properes eleccions, ni en els propers titulars. Ni tan sols en els propers anys. Pensa en allò que queda, en allò que perdura, en allò que serà útil quan nosaltres ja no hi siguem. I jo voldria que, quan passi el temps, el meu missatge es pogués resumir en poques paraules. Catalunya és una obra inacabada. Ningú no la posseeix. Ningú no la representa tota ni n'és propietari. Cada generació n'és simplement dipositària. La rep, la cuida, l'enriqueix, i la transmet. Aquesta és la gran cadena de la nostra història.

Nosaltres vam rebre un país ferit i vam intentar reconstruir-lo. Ara us correspon a vosaltres continuar aquesta obra. Feu-ho amb intel·ligència. Feu-ho amb coratge, amb sentit de responsabilitat, amb amor al país i amb esperança. Perquè els pobles que perden l'esperança acaben desapareixent. Catalunya no ha desaparegut en més de mil anys d'història, ni desapareixerà si hi ha homes i dones disposats a servir-la.

Aquesta és la missió que avui us confio. Que estimeu Catalunya. Que la serviu, que la defenseu, que la feu millor. Que la deixeu més forta als qui vindran després.

Més culta.

Més justa.

Més cohesionada.

Més conscient de si mateixa.

Si ho feu, Catalunya continuarà. I si Catalunya continua, tot haurà valgut la pena.
Moltes gràcies.

VISCA CATALUNYA !

Planoles 27. VI - 26